

coſcius delictorum & quotidie in oratōibus flexis genibus lo-
quar delicta iuuētutis meae ne in memineris domīe. Vnde ſciēſ
dictū ab apostolo, ne inflatus in superbia incidat in iudicium
diaboli. Et in alio loco ſcriptū eſt, superbis deus rēſiſtit, hu-
milibus aut̄ dat gratiā. Nihil ita a pueritia uitare conat̄ ſum
q̄ tumentē animū & erectā ceruicē dei cōtra ſe irā prouocā-
tem. Noui enī magistrū dominū, & deū meū in carnis humi-
litate dixiſſe. Discite a me q̄a mitis ſum & humiliſ corde. Et
ante per os Dauid cecniſſe. Memēto domine dauid, & om̄is
māſuetudinis eius. Et in alio loco legimus. Ante gloriā hu-
miliaſ cor uiri, & ante ruinā eleuaſ. Nihil enī ut crebro dixi-
muſ, tam periculouſum eſt q̄ gloriæ cupiditas & iactātia, &
tumēs animuſ conſcia uirtutū. Iccirco plus eſt animū depo-
ſuiſſe q̄ cultū. Difficiliuſ arrogātia q̄ auro caremuſ & gēmiſ
Nil itaq̄ pdeſt uile palliolū, fuſca tunica, corporis illuuiies,
ſimulata paupertas ſi noīs dignitatē opēribus deſtruas, ſi inter
ſordes & inopiā peccata non caueas. Fidele nāq̄ teſtimoniū
eſt ſi nō habet cauſas mentiēdi. Cui enī plus credit̄ abeo plus
exigitur. Potētes potēter tormēta patien̄, nec ſibi quiſq̄ de
corporis tantūmodo caſtitate ſupplaudat, cū etiā conuitū
in fratrem homicidii ſit reatus. Cadit quidē mūdus & ceruix
erecta nō flectitur. Pereūt diuitiae & nequaq̄ ceſſat auaritia.
Cōgregare q̄i multi festināt, quæ rursus ab aliis occupētur.

Cap. xxvi, de humilitate christi quē imitari debemus.

Hristus baptiſatur a ſeruo, & a deo filius appellatur
c inter publicanos meretrices & peccatores ad laua-
chrū uenit, & sanctior eſt baptiſta ſuo qui de cōclō ue-
nit in uterū, de utero in præſepe, de præſepe in crucē, de cru-
ce in ſepulchrū, de ſepulchro ad inferos, de inferis uictor re-
meauit ad cōclōs. Imitemur ergo ſaluatorē noſtrū quia ipſe

mitis & humilis pastor agnus & aries appellat, qui p nobis
imolatus est q ab Isaac cornibus tenet in sentibus, ex quo nil
hac humilitate sublimius, qui bethleē in hoc paruo forami-
ne cœloꝝ cōditōr natus est. Hic inuolutus pānis. Hic uisus
a pastoribus. Hic mōstratus a stella. Hic adoratus a magis.
In baptismo hūilitas christi, nostra est sublimitas. Illius crux
nostra uictoria, illius patibulū noster triūphus est. Cū igitur
lauachrū & crucis signū in frōtibus dæmon aspexerit cōtre-
miscet. Qui aurea capitolia nō timent crucē timent. Qui cō-
temnūt sceptra regalia & purpuras cæsarū & dapes christi-
anorū sordes tamē & ieunia ptimescūt, iubet enī christus ne
quis discipulorꝝ dicat q ipse est christus. Mira ratio nō uult
prædicari, qui gaudet intelligi, agnoscit amat, & odit ostēdit;
magis uult se inuentū esse q̄ perditū, ut uirtus sua illū nō fa-
uor manifestaret alienus. Quæ aut̄ maior potest esse clæmē-
tia q̄ ut filius dei, filius homīs nascere. Decē mensū fastidia
sustineret, partus expectaret aduentū inuolueretur pannis,
subiiceret parētibus per singulas adoleret ætates & post cō-
tumelias uocum alapas & flagella crucis quoq; nobis fieret
maledictū, ut nos a maledicto legis absoluere patri factus
obediens usq; ad mortē, ut id opere impleret quod ante ex
persona mediatoris fuerat depræcatus dicens, pater uolo ut
quomodo ego & tu unū sumus, ita isti in nobis cū unū sint.
Ergo quia ad hoc uenerat ut quod impossibile erat legi (q a
nemo in ea iustificabī) ineffabili misericordia uinceret publi-
canos & peccatores ad pœnitentiā puocabat. Vnde nouum
& mirabile est apud nos. Deus solus petentes se amat, solus
irascitur nisi peratur. Illo enī tēpore quo supplicia mereba-
mur deus argumentū saluatiōis ostēditur, ut intelligere pos-
semus quantum ualeret præstare nō leſus qui tantū donaret

prodest habetibus. Iusticia uero aliis, & miseris prodest, quæ patré & fratré nō nouit, sed nouit ueritatē, personā nō accipit, sed deū imitatur. Discite ergo benefacere: uirt⁹ enī discēda est, nec naturæ tantū bonū sufficit ad iusticiā, nīl quis erudiatur cōgruis disciplinis. Discēda est ergo iusticia & magistrorum terenda sunt limina. Sæcularis autē iudex acceptis muneribus condēnat insontem & reum liberat. Quod interdum de ecclesiæ principibus dici potest, q̄ propter munera lacerent legem & nō perducunt iudiciū ad finem.

Cap. xxviii. de fide, spe, & timore.

Spei definitio.
Si autē fides (ut inquit apostolus Paulus.) Est substātia sperandarū rerum quas speramus & index rerum quas nō uidemus. Credere & fide quis debet, q̄ deus ea quæ p̄mittit potes est adimplere, & spem suā in futurum trāſferre, & tūc plena fide poterit ad ea quæ p̄missa sunt facillime peruenire, hæc nobis uniuersa inuisibilia ante oculos ponit. Ad hāc ingressi diabolū & potestatē huius mūdi, & harū tenebrarū uniuersa deserimus, deo cū fiducia proximam. Credere enī & sperare necesse est quæ deus iussit, cūq̄ diabolus in se ruerat abnegamus. Fidem spes sequit̄, itaq̄ de ipsa loquimur. Est igit̄ spes expectatio rerū omniū futurarū qua saluamur. Paulo scribēte apostolo. Spe enī salui sumus, spes autē quæ uidetur nō est spes. Quod enī uidet quis quid sperat, si autē quod nō uidemus speramus per patientiā expectamus. Hæc in se habet timorē nō illum cuius obliuisci, & quē foras mittere quisquis in fide uiuit. Sed qui unus est, de spiritibus quibus impletus Esaias testatur. Exiit uirga de radice iesse & flos de radice eius ascēdet, & requiescat sup eū spiritus scientiæ & pietatis, & replebit eum spiritus timoris domini, illū spiritū quē David canit dicens. Timete dominū